

FARNÍ LISTY

ROČNÍK: XXXIV

FARNOST SVATÉHO ANTONÍNA

ČÍSLO: 7/2025

CESTA DO VNITROZEMÍ

O loňské dovolené jsem se zamiloval. Svou nádherou mě uchvátil Island. Žasl jsem nad tím, jak se tam Stvořitel vyřádil, když nechal pohrávat si síly sopek, ledovců a oceánu. Žasl jsem nad koberci mechu a lišejníku, nad krásnými kvítky i v těch nejdrsnějších podmínkách. A to nemluvím o papuchalcích, tuleních a velrybách.

A tak jsem se na Island vypravil letos znovu. Plány, co bychom chtěli navštívit, jsme měli, ale začaly brát za své poměrně brzy. Činná sopka totiž přestala soptit pár dní před naším přiletem a také láva už stačila vychladnout, takže jsme viděli jen další černé lávové pole. Vynahradilo nám to o pár hodin později úžasné koupání v horké řece. A tak jsme pochopili, že je lepší nelpět na plánech a otevřít se dobrodružství a překvapením.

Nejvýrazněji se to projevilo poslední dva dny. Na západním pobřeží řádila vichřice, a tak jsme zamířili do legendami opředeného vnitrozemí. Vyžadovalo to odvalu (nebylo jasné, jak budou vypadat cesty vhodné jen pro terénní auta, kolik vody bude v říčních brodech) a trpělivost (desítky kilometrů měsíční krajinou), ale stálo to za to. Dokodrcali a dobrodili jsme se až do Duhových hor, které jsou naživo ještě kouzelnější, než se píše. Zaujal mě obrovský klid, který tam panoval, přestože jsme tam rozhodně nebyli sami. Lidi si spontánně šeptali, aby nenarušili pokoj, který z té krajiny vyzařoval.

A tak jsem si odtud odvezl zkušenost, že když něco nevyjde podle plánu, mohu se rozhlížet, co jiného je pro mě připravené, že stojí za to odvážit se i na nevyasfaltované a nezabezpečené cesty a že i uprostřed nudy a šedi je možné narazit na něco nečekaně krásného a naplňujícího. Věřím, že to platí i o všedních dnech nového školního roku.

Váš Pavel Semela, farář

JÁHENSKE SVĚCENÍ

STALO SE

V sobotu 6. září přijal z rukou biskupa Václava Malého v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha jáhenské svěcení náš farník, bohoslovec Ondřej Šimer. Fotografie: Jakub Šerých, Člověk a víra.

POSTAPOKALYPTICKÉ DOBRODRUŽSTVÍ NA TÁBOŘE

STALO SE

Na konci srpna proběhl desátý ročník našeho letního tábora. Téma letošní celotáborové hry bylo postapokalyptický svět. Během první noci totiž vybuchl reaktor v Černobylu a úkolem účastníků tábora bylo během týdne odhalit, co přesně se stalo a kdo za to může – podezřelých bylo hned několik. Rozdělení jsme byli již klasicky do dvou skupin – na starší a mladší děti, a hry a aktivity tedy mohly být přizpůsobené tak, aby zaujaly všechny napříč věkovou skupinou 7–16 let. Viníka se vystopovat podařilo a tábor jsme si moc užili :)

Ve středu za námi přijel otec Pavel Semela a odsloužil nám mši svatou, kterou někteří z nás hudebně doprovázeli. Každé ráno také byla možnost účastnit se ranních chval. Po večerech jsme zpívali s kytarou a v pátek nechyběl závěrečný táborák. Velké díky patří celému táborovému týmu, který letos tvořili: Anna Kmentová, Václav Janoušek, Josef Tůma, Jovana Hořínková, Klára Cíchová, Prokop Hodina, Sebastian Fořt, František Svoboda, Antonín Svoboda, Jan Borák, Jakub Kment, Luisa Rundová, Beata Kulišťáková, Zuzana Grundzová, Tomáš Grundza, Barney (a vzdálená podpora Ondřej Šimer a Marek Janoušek). Děkujeme také všem účastníkům: byli jste skvělí a tábor se velmi povedl :)

Zuzana Grundzová

Skončily prázdniny, začíná nový školní rok, a tak jsem myslela na to, jaké nové výzvy nám všem přinese. Nejvíce jsem však myslela na školáky a na všechny ty, kteří mají na starosti jejich výchovu a vzdělání. To je opravdu tvrdý oříšek a není snadné ho rozlousknout.

Začnu anekdotou: „Rada pro rodiče: jestliže vaše dítě zlobí a vy si nebudete vědět rady, co s ním, zeptejte se vašeho souseda. Ten to bude vědět naprosto přesně.“ Nechci působit jako ten vševědoucí soused, ale chci se s vámi podělit o to, co jsem se nedávno dočetla v jednom odborném pojednání. Podle něj se děti sice ve škole učí spoustu věcí, ale neučí se rozvíjet přirozeným způsobem své talenty, neučí se emoční inteligenci, empatii, altruismu, úctě k autoritám, zdravému sebeprosazení a schopnosti bránit slabšího. Když pak opustí školu, nevědí si rady se svými emocemi, se svou sexualitou, s praktickými věcmi každodenního života, s finanční gramotností a s autoritami a v životě dost narážejí.

Sama děti nemám, nicméně vidím kolem sebe, že kdo má křesťanskou výchovu, má to sice v životě možná v prvních letech těžší než jeho vrstevníci, později se však tato výchova zúročí, a to na velké procento. Kultivace svědomí, schopnost rozlišovat dobro a zlo a úcta k pedagogům a rodičům se později vyplatí, stejně jako osvojení si Desatera nebo dávných biblických příběhů o tom, „jak to na světě chodí“. Jinými slovy: křesťanská výchova – poklad to nezměrný. Mít křesťanské kořeny, to je důležitý kompas v tomto složitém světě. Křesťanské hodnoty jsou totiž účinný ochranný koridor, který dává bezpečné mantinely a chrání od různých neblahých důsledků, jako je třeba gamblerství, toxikomanie, alkoholismus nebo delikventní chování.

Je proto dobře, když dítě o sobě ví, že není pán bůh a že se svět netočí kolem něj a jeho potřeb. Je dobře, když s přibývajícím rozumkem začne chápat, že i maminka a tatínek podléhají určitým autoritám a že také ono má v nich vidět své autority. Je dobře, když mezi rodiči navzájem i mezi dětmi a rodiči funguje vztah důvěry. Je dobře, když se lidé v rodině vzájemně dělí a sdílí. Je dobře, když jsou role v rodině rovnoměrně rozděleny a když má dítě kromě svých práv také své povinnosti.

Je dobře, když děti mají pevné a rozumné hranice. Je dobře, když vědí o tom, že jsou chtěné a milované, a to i tehdy, když dostanou vynadáno nebo když jim rodiče něco nedovolí nebo je potrestají. Je dobře, když dítě zná své talenty i své silné a slabé stránky. Je dobře, když jsou děti vedeny ke svým povinnostem a k práci. Je dobře, když si dospělí umí s dětmi hrát. Je dobře, když rodiče znají kamarády a kamarádky svých dětí. Je dobře, když dítě povzbudíte, cítí-li se mizerně. Je dobře, když ho naučíte zacházet s tím obnosem peněz, který mu svěříte. Je dobře, když s ním komunikujete nejen o jeho, ale také o svých vlastních potřebách a pocitech.

Je dobře, když s dítětem budete řadu aktivit dělat společně. Je dobře, když ho budete otužovat do nepohody. Je dobře, když ho budete respektovat a totéž budete chtít od něj. Je dobře, když ho pochválíte za to, co se mu povedlo, a povzbudíte ho v tom, co se mu nepovedlo. Je dobře, když mu citlivě vysvětlíte jeho pohlavní identitu a co to všechno obnáší. Je dobře, když mu pomůžete, aby mělo úctu k vlastnímu tělu. Je dobře, když budete chránit jeho důstojnost. Je dobře, když ho naučíte, aby bylo spokojené s tím, co má.

Je dobře, když dítě zná své širší příbuzenstvo a když se v rodině mluví o pocitech druhých lidí. Je dobře, když se v dítěti podporuje emoční inteligence a když rodiče mají ponětí o tom, jaký je jeho svět. Zkrátka a dobře, máloco je těžší a zodpovědnější úkol než úkol vychovat z dětí zdravé osobnosti a dobré lidi.

K výčtu výše uvedených dober jsem dospěla po přečtení knížky Hala Urbana *To nejdůležitější v životě*. Ono to totiž vypadá, že nejdůležitější je být úspěšný, mít hodně peněz, mít dobré společenské postavení atd. atd. Tato knížka však neváhá jít do hloubky a ukazuje, že nejsou žádné „musy“, ale že je jenom svobodné a nádherné „chci“. A toto svobodné a nádherné „chci“ je zodpovědné vůči Bohu, druhým lidem a sobě samému.

Další možný návod k použití, který je k dispozici, je série pořadů TV NOE *Zprávy agenta Kixe* nebo animovaný seriál *Dědek a jeho kreslený svět*. V těchto pořadech jsou představeny otázky, které se honí v hlavách dětí v počínající nebo již rozvinuté pubertě, ale zároveň také přístup, jak bychom se s tím měli my dospělí vypořádat. Jsou to praktické ukázky toho, že tyto otázky lze zodpovědět a lze je řešit zralým způsobem.

Na závěr si dovolím ocitovat slogan světově uznávané dětské psycholožky Jiřiny Prekopové „přes průsery ku hvězdám“ a přeji vám, aby z vašich příbuzných dětského věku vyrostli zdraví a zralí lidé.

Martina Votrubová

Často si kladu otázku, proč mám tak málo času a proč nestíhám. Hned vzápětí mě napadne další otázka, proč se mi zdá, že mám málo času a že nestíhám. Rozhlížím-li se kolem sebe, zdá se mi, že ostatní lidé tenhle problém nemají, ba dokonce by je ani nenapadlo, že by nějaký takový problém mohl existovat, anebo dokonce že by ho někdo z lidí mohl nějak prožívat.

Často od těchto lidí slýchávám: a co máš za práci, proč nemáš čas a co pořád děláš? Při těchto otázkách mi na čele vystoupí studený pot. Dopředu už totiž vím, že když jim začnu vyjmenovávat všechny úkoly, které jsem si zadal, jejich tvář bude postupně stále udivenější a nechápavější. Já přitom budu stále bezradnější, že ani tak jednoduchou a jasnou věc nedokážu předat ani svým nejbližším.

Protože jsem ale inteligentní a přemýšlivý, dospěl jsem k názoru, že není možné, aby zrovna nějakou zvláštní náhodou končilo tolik úkolů a povinností u mě, a že si to tudíž dělám sám. Začal jsem se tedy tajně a nenápadně pozorovat. Nebylo zase tak příliš složité po čase konstatovat, že moje domněnka a podezření byly správné. Inu – vysokoškolský intelektuál...

Zjistil jsem totiž, že vždy, když mám chvíli času, začnu se vrtět a ošívat a užu hledám, čím bych těch pár minut mohl zaplnit. Úplně se hroutím z představy, že by byť jen jedna jediná minuta byla promarněná. To by se určitě bezprostředně poté zatáhlo nebe, začaly hromy a nastala apokalypsa. A za tohle tedy nechci být zodpovědný ani sám sobě, ani ostatním lidem.

U toho jsem vyzoroval dvě věci. Zaprvé je zajímavé, že úkol, který vtěsnám do té volné mezery, je vždycky delší než čas, který na něj mám. Z toho je jasné, proč chodím všude pozdě – to je ale na samostatné pojednání. A zadruhé: člověk by si řekl, když takhle využívám každou minutu, že za chvíli budou úkoly vyčerpány a nic nezbyde. Přátelé – ne! Právě naopak, čím rychleji dělám, tím rychleji se úkoly množí – to by bylo také na další úvahu. Bohužel čas 17 minut vypršel a já musím končit. Mám dnes před sebou ještě dalších 26 úkolů...

Jan Wenke

VŠICHNI JSME POVOLÁNI KE ŠTĚSTÍ

PRO NAŠE SENIORY

Dříve jsem psala příběhy pro děti, ale nyní bych chtěla psát pro nás seniory. Nabízím jednoduché každodenní zážitky, které však mohou přimět k zamyšlení.

Začneme vtípem: Každý se tím chce stát, ale nikdo tím nechce být – co to je? Odpověď zní: být starý!

Ano, stárí má své problémy, nevýhody, utrpení a bolesti. Ale přesto věřím, že i my senioři máme úkol na svém štěstí „pracovat“! I my jsme povoláni k tomu být šťastní, protože šťastný člověk vyzařuje radost, spokojenost, vděčnost... To může být nakažlivé a může se to stát povzbuzením pro mladší. Láska spočívá také v tom, abychom se odříkali neštěstí. Můžeme si (mnohdy i oprávněně) stěžovat v ústraní před Bohem v osobní modlitbě. Ale naši bližní, kteří nám stejně nemohou v naší situaci nijak pomoci, by nás měli vidět šťastné.

Co tedy dělat, když přece jen upadnu do deprese? Jednou z možností je, že si prohlížím fotografie svých blízkých a pomodlím se za každého z nich Otče náš a Zdravas Maria. To mě naplňuje štěstím.

Barbora Thielová

TÍM, ŽE (SE S)VĚŘÍME, JSME SI BLÍŽ

DOTAZNÍK

Přiblížit ty, se kterými se v kostele vídáme, nám může pomoci rozhovor. Děkuji těm, kdo jsou ochotni se s námi podělit a odpovědět na vždy stejné otázky. Tentokrát se ptáme Bohumila Bakaláře, vedoucího lékaře JIP Kliniky popálenin Fakultní nemocnice Královské Vinohrady.

Řekněte nám něco o sobě!

Jsem už 42 let ženatý, a to hlavně díky trpělivosti a laskavosti mé ženy, která to se mnou tak dlouho vydržela. Máme 3 syny a 3 vnoučata.

Lékařskou fakultu jsem absolvoval v roce 1985. 10 let jsem pracoval na ARO v Ostravě, potom jsem přišel do Prahy jako vedoucí lékař nově vznikajícího resuscitačního oddělení ve FN Královské Vinohrady, kde jsem se podílel i na otevření prvního Traumacentra v ČR. V roce 2005 jsem odešel pracovat do Velké Británie, a to na 15 let. Od roku 2019 jsem na plný úvazek zpět na Vinohradech a učím intenzivní medicínu na Třetí lékařské fakultě UK.

V Holešovicích žijeme od roku 2000 a aktivně se zapojujeme do dění farnosti. Mimo to máme ještě blízký vztah k premonstrátům na Strahově a františkánům u Panny Marie Sněžné. Naším duchovním „domovem“ je ale farnost a společenství Svatého Antonína.

Můžete nám prozradit, jaké je Vaše oblíbené místo?

Je to u Panny Marie v exilu, tj. místo za Strahovským klášterem se zřejmě nejlepším výhledem současně na Prahu, Petřín a Hrad. Exil znám na vlastní kůži, je to tam proto pro mě velmi osobní, duchovní a sentimentální. A krásné.

Se kterou současnou osobností nebo postavou z historie byste se nejraději potkal a o čem byste s ní hovořil?

Rád bych poznal evangelistu Lukáše. Byl to vzdělaný lékař se smyslem pro příběhy, v nichž dokázal zdůraznit to podstatné. Věřím, že bychom spolu mohli dlouze a hojně diskutovat o době tehdy a teď.

Které místo v Bibli Vás nejvíc oslovuje?

Je to Ježíšova úzkost v Getsemanské zahradě na Zelený čtvrtek, v předvečer jeho smrti. To je velmi silné místo.

Prozradte nám modlitbu nejbližší Vašemu srdci...

Bolestný růženec.

Kterých ateistů si vážíte?

Je jich opravdu velké množství, ale byli to opravdu ateisté? Byl Václav Havel ateista?

Kdy jste byl naposledy v kině? Na jakém filmu?

Mám rád umělecké filmy, které se snaží něco sdělit. Tedy kino náročného diváka. Například Carlos Saura – Carmen. Občas v artových kinech opakuji filmy mé rané dospělosti, které mě zasáhly: Bergman, Fellini, Visconti, Passolini, Vlácil atd. Ten prožitek si rád zopakuji.

A v divadle?

Na činohře jsem nebyl už dlouho, ale pravidelně s manželkou navštěvujeme koncerty Pražského jara a s kamarádem jezdíme na Smetanovu Litomyšl.

Který je Váš nejoblíbenější spisovatel nebo básník?

Spisovatelů mám rád hodně, i básníků, ale z těch ční dva mí oblíbenci Ivan Blatný a Paul Verlaine.

Kterou hudbu rád posloucháte?

Já jsem starý rocker... Takže posledními kapelami, které podle mne stály za poslech, byli Led Zeppelin a Pink Floyd ☺! Z českých pak Flamengo a Blue Effect.

Co právě čtete?

Polskou nobelistku Olgu Tokarcukovou. Je to moje vrstevnice, píše úžasně, nečekaně, neuvěřitelně... Nemyslel jsem po těch stovkách přečtených knih, že mě ještě někdo dostane, nachytá, emočně zlikviduje... Spletl jsem se.

Která teologická kniha Vás v poslední době zaujala?

Mám rád knihy tzv. salvátorských spisovatelů, tj. Tomáše Halíka a Marka Orka Váchy. A pak samozřejmě knihy Tomáše Špidlíka, ty nestárnou. Rád se vracím i k rozborům starozákonních textů od Jana Hellera.

Který kostel nebo bohoslužebný prostor se Vám nejvíc líbí?

Kaple svatého Václava ve Svatovítské katedrále.

Kdy a kde byl Váš nejkrásnější bohoslužebný zážitek?

Je to každoročně půlnoční vánoční mše a pak samozřejmě svatba s mou ženou, před 42 lety, v době hlubokého totáče.

Z čeho máte obavy?

Bojím se ztráty milosti posvěcující, nějakého svého vážného selhání. Kdo tu milost má, se myslím bát ničeho nemusí.

Na co se těšíte?

Až se z Ruska stane normální země. Ale toho se myslím nedožiju.

Otázky kladl JB

Vnučka má malého králíčka, staráme se jí o něj přes prázdniny. Black má sice kšírky s vodítkem, nastavené ještě provázkem s červenou mašlí, abychom ho na dvoře chalupy neztratili z očí, ale jak to bývá u malých potvůrek, využije nestřeženého okamžiku a zmizí, jako správný zástupce svého druhu, do nějaké nory.

Už se tak stalo loni. Manžel pak sice místo králíčkovy úniku zajistil prkny, ale přece jen zbyla skulinka, ve které Black znovu zmizel i letos. Skulinka, ale kde! Ve stodole pod třímetrovou vrstvou silných polen. Manžel,

ležící na břiše na vlhkém mlatě posetém třískami, se marně snaží Blacka vytáhnout. Králíček se nejspíš zasekl za uzel na šňůře a nemůže se hnout.

Nemám, jak bych manželovi kromě přinesené podložky pomohla, jdu tedy obracet seno. Po návratu vidím, že nenastal žádný posun. Je to nějaké podivné... Jsme právě před odjezdem k vodě, po tom „psím“ počasí a všech starostech, a co ten malý tvoreček? Nemůžeme ho opustit, vždyť by tam zahynul! Napadne mě, že tady může pomoci jen modlitba. Volám: „Ježíši, Maria, Josefe, andělé strážní, svatý archanděli Michaeli, všichni svatí, pomozte králíčkovi!“ Jen dokončím modlitbu, vyplnilo se. Manžel ve skulině nahnátne jakousi tyčku a vidí, že je na ní namotaná šňůra, jak tam v mezeře pod hranicí králíček asi poskakoval. Opatrně pak šňůru namotává, až konečně králíčka vytáhne.

Ježíši, Maria, Josefe, andělé strážní, svatý Michaeli archanděli a vůbec všichni svatí – díky vám!

Irena Červenková

VESNIČKO MÁ PRÁZDNINOVÁ...

FEJETON

Sedím ve venkovském kostele uprostřed návsi, ve vesničce s počtem obyvatel 1 100. Je neděle a v kostele jsme dva. Kostel už nepatří církvi, patří vesnici. Všude prach, špína, mrtví motýli, v lavicích špinavé deky (asi na zimu) a otevřeným, nicméně zamřížovaným vchodem z návsi pěkně protahuje. Já jsem chalupář, takže sem vlastně nepatřím, a ten druhý je sedmnáctiletý chlapec andělského vzhledu, který se nedávno dal pokřtít. Kdo ho k víře a ke křtu přivedl? Na tuhle otázku se nabízí jediná odpověď: sám Hospodin. Rodiče se dali k muslimům a dojíždějí z českého podhůří do vzdáleného města, kde se nachází mešita. Co probírali doma, je ve hvězdách. Takový je obrázek našeho venkova, obrázek dadaistický, neuvěřitelný, smutný.

„Sloužil byste, kdyby nepřišel nikdo?“ ptám se pana faráře. „Většinou chodí ještě jedna paní s dcerou...“, neodpoví mi. Další neděle je nás v kostele dvanáct. „To jsem ještě neviděl!“ diví se pan farář, „kde se ti lidé vzali?“ A oči mu září vděčností. Mše to byla krásná. Sám Hospodin nás přišel povzbudit. Z jakých strání neznámé ovečky přihnál, je jen jeho tajemství. V té chudobě, v té pouštní opuštěnosti je tak blízko, je prostě ve svém „stanu setkávání“ téměř hmatatelně přítomen. Najednou je jasné, že ví o každé své ovečce, o každé duši, a pokud dušička jen zvedne hlavu, aby se podívala, On otevře náruč a dovede ji do svého ovčince.

Přestala jsem tesknit po Sv. Antonínu, jeho normálnosti, čistém, vyzdobeném prostředí, po každodenním kázání a po všech farnicích, kterých je tolik, že člověk neví, s kým si před kostelem dříve promluvit. To všechno je lidským povzbuzením. Ale když v opuštěném špinavém kostele není téměř nikdo, a Hospodin se přesto neostýchá tam být, je to velké povzbuzení. Najednou víš, že On člověka neopustí nikdy. Neštítí se špíny, neuráží se pro lhotejné, nezdvořilé chování a je vždycky se svými zanedbanými, nevychovanými, nafoukanými dětmi, které nevědí nic, ale myslí si, že vědí všechno nebo přinejmenším hodně. Tím rozhodně nechci říct, že bychom měli náš antonínský kostel zanedbávat nebo přestat chodit na mše. My jsme to stádečko, které nechal na horách, aby se pustil za těmi ztracenými. O to víc se modleme, o to víc čistíme své svícny, myjme podlahu a zpívejme z plných plic, abychom mu udělali radost. Vždyť je to – zároveň – přece jenom taky... člověk.

Věra Eliášková

KURZY ALFA

POZVÁNÍ

Od 30. září se v naší farnosti opět konají kurzy Alfa. Trvají jedenáct týdnů (11 úterních večerů a jedno sobotní setkání). Každý z večerů začíná neformální večeří, pokračuje přednáškou na vybrané křesťanské téma a následuje diskuze, při níž je možné téma rozvíjet nebo se podělit o vlastní zkušenosti.

Rádi bychom oslovili farníky, kteří by se chtěli na organizaci kurzů Alfa podílet. Stále ještě hledáme dobrovolníky především na pomoc v kuchyni v průběhu večera. V případě ochoty jakkoli se zapojit do kurzů Alfa prosím napište na: alfa@svatyantonin.cz. Prosíme také o modlitbu za naše hosty a za zdárný průběh kurzů Alfa 2025. Předem vřele děkujeme.

Zdeňka Bělohlávková

**kurzy
ALFA**

30. září – 16. prosince 2025

cyklus 11 večerů na téma
Křesťanství v dnešní době

Do sousedských slavností Zažít město jinak, které před dvaceti lety vymyslel a do dneška zastřešuje spolek AutoMat, se naše farnost zapojí již podeváté. Jak se můžeme dočíst v posledním čísle Hobuletu, jsme prý druhou nejstarší lokalitou (hned po ulici U Akademie), kde v Praze 7 slavnosti probíhají.

Zažít město jinak se koná vždy 3. sobotu v září v rámci Evropského týdne mobility. Letos to tedy vychází na 20. září. Náš program, ve kterém se tradičně zaměřujeme na osudy lidí na okraji veřejného zájmu, plánujeme před kostelem sv. Antonína od 13:00 do 17:30. I letos s námi spolupracují charitativní organizace z našeho okolí: Charita Praha–Holešovice, Mezinárodní vězeňské společenství, Hnutí Mary's Meals, Oblastní spolek Českého červeného kříže, Medici na ulici, Pečovatelské centrum Praha 7, Centrum LOCIKA, Centrum Elpida – Přístav, Rodinné centrum Letná, spolek Ignisio a možná se na poslední chvíli přidá i někdo další.

Můžete se těšit na neformální setkání sousedů s občerstvením, stánky charitativních organizací, bazar dětského oblečení (přineste s sebou kousky, ze kterých již vaše děti odrostly), soutěže pro děti, výstup na svatoantonínské věže, hudební vystoupení Pavla HELANA (od 14:30) a možná přiletí i včely.

Akce by se pochopitelně neobešla bez pomoci dobrovolníků, proto prosím, přijďte, kdo můžete, přiložit ruku ke společnému dílu. Jedná se především o stavbu stanů (cca od 12 hod.), jejich „vyzdobení“, přípravu a nalévání kávy a dalších nápojů, pomoc při organizaci her a soutěží pro děti, při zajištění výstupu na svatoantonínské věže a o další činnosti dle aktuální potřeby.

Pomocníky využijeme v průběhu celého odpoledne – je dobré, když se během programu prostrídají. To platí hlavně u stánku s občerstvením. Přineste, prosím, s sebou i něco na zub (jako na nedělní agapé, ale raději ve větším množství); i to je možné donášet v průběhu celého odpoledne...

Není-li vám lhostejné naše životní prostředí, přineste si s sebou vlastní hrnček, půllitr nebo podobnou nádobu na pití, abychom se obešli bez jednorázových kelímků.

Udělejme si tedy v sobotu 20. září odpoledne čas a pojďme se setkat s našimi sousedy a zažít město jinak.

Jan Rund

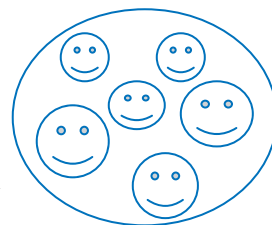
UDÁLOSTI V SOUSEDSTVÍ – duchovní, kulturní a vzdělávací tipy

INSPIRACE

- ❖ **16. 9. (ÚT) 17:00–19:00** OSLAVA SVÁTKU SV. LUDMILY V BAZILICE SV. JIŘÍ NA PRAŽSKÉM HRADĚ: Slavnostní mši v 17 h celebruje J. M. Radek Tichý. V 18 h chorální nešpory, zpívá Svatojiřská ženská schola.
- ❖ **19.–21. 9. (PÁ–NE) SVATOLUDMILSKÁ POUŤ NA TETÍNĚ** – výročí 1100 let translace sv. Ludmily na Pražský hrad. V pátek v 19:30 historický průvod ke kříži sv. Ludmily; poutní mše sv. v sobotu v 11 h (celebruje P. Matěj Jirsa); v neděli mše v 11:15, poté následuje kulturní program; otevřeno je Muzeum Tetín.
- ❖ **20.–21. 9. (SO–NE) DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MANŽELE A SNOUBENCE** s P. Jamesem Manjackalem, charismatickým knězem a misionářem Božího milosrdenství. Registrační poplatek 300 Kč (12 €) za pár, přihláška pouze předem: <https://registrace.credonadace.cz/>; možnost stravy a hlídání dětí. Radiopalác – Vinohradská 40, Pha 2.
- ❖ **24. 9. (ST) 19:30** „Knižní salón“ Dominikánské 8: JERUZALÉMSKÁ BIBLE – Hyacint Ullman OP promluví o badatelském úsilí Jeruzalémské biblické školy. Jilská 5, Pha 1.
- ❖ **26.–29. 9. (PÁ–PO) DOTKNI SE NEBE – HORA MATKY BOŽÍ, KRÁLÍKY**: Charita Chrudim zve rodiče a blízké zasažené ztrátou dítěte na duchovní pouti; duchovně doprovází mj. P. Pavel Rousek a P. Karel Moravec.
- ❖ **27.–28. 9. (SO–NE) NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ VE STARÉ BOLESLAVI**: V sobotu v 19 h příjezd relikvie sv. Václava, následuje Svatováclavský koncert a nešpory v bazilice sv. Václava. Hlavní mešní slavnost je v neděli v 10 h (celebruje apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo, kázání pronese arcibiskup Jan Graubner); ve 14 h modlitba za národ u Palladia země české v bazilice Nanebevzetí P. Marie. <https://apha.cz/akce/narodni-svatovaclavska-pout/>
- ❖ **3. 10. (PÁ) 18:00** Ekumenická bohoslužba v rámci festivalu *Take Care* s prvky umělecké intervence, otevřená všem. Intervence budou navazovat na vybrané biblické texty vztahující se ke stvoření (v církvi se připomíná od 1. 9. do 4. 10.) Ambity dominikánského kláštera na Praze 1, vstup Jalovcová 2.
- ❖ **9. 10. (ČT) 17:30** Přednáška Pražské Jezulátka z cyklu Městské knihovny v Praze *Co v učebnicích nebylo*. Přednáší Ludmila Konvalinková. Pobočka Bohnice (Těšínská 4, Pha 8), vstup zdarma.
- ❖ **18. 10. (SO) 9:00–16:00** SOBOTA PRO ŽENY: Programem provází Ludmila Vyskočilová na téma *Moje úloha v církvi, jak ji hledat, nacházet a naplňovat*. Centrum pro rodinu, kostel sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Pha 6.

Tipy na akce zajímavé pro vás adresujte na jan.rosypal@centrum.cz

SPOLEČENSTVÍ SCHÁZEJÍCÍ SE PRAVIDELNĚ V NAŠÍ FARNOSTI

Společenství seniorů – každé úterý od 15 h na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: Věra Eliášková: tel. 739 094 756

Biblická hodina s P. Semelou – ve čtvrtek od 20 h (kromě prvního v měsíci) na faře Dukelských hrdinů 54. Je možné se připojit i online na platformě Zoom.
Odkaz na vyžádání.

kontakt: P. Pavel Semela: pavel.semela@knez.cz, tel. 777 085 705

Chváličky – biblické příběhy hrou, chvály písněmi, pro předškolní a prvostupňové děti, každý pátek od 16.00 do 16.45 na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: Jitka Rosypalová: detskechvaly@svatyantonin.cz, tel. 724 320 656

Modlitby matek – každý pátek v 9 h na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: Míla Svobodová: milaterezka@seznam.cz, tel. 776 173 673

Tereza Říčná: tereza.ricna@gmail.com, tel. 736 529 337

Eucharistická adorace – každý 1. pátek v měsíci u Sv. Antonína od 17 h, každou 1. neděli v měsíci od cca 19.15 do 19.55 v kostele sv. Klimenta a každý čtvrtek (kromě 1. v měsíci) po mši u Sv. Antonína do 19 h, 3. čtvrtek až do 22 h.

Společenství živého růžence – modlitba za farní společenství, každé 2. pondělí v měsíci od 18.45 na faře.

kontakt: Marie Kostecká: kostecka7@seznam.cz, tel. 605 229 096

Farní sbor (smíšený sbor dospělých) – každou středu v 19.15 na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: Miroslav Pšenička: sbor@svatyantonin.cz, tel. 777 089 932

Společenství chlapů – každé 1. a 3. pondělí v měsíci od 19.30 na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: chlapi@svatyantonin.cz

Všechny aktivity a společenství jsou otevřené, nebojte se přijít či se na uvedených kontaktech blíže informovat.

KALENDÁŘ FARNOSTI SV. ANTONÍNA PRO NEJBLIŽŠÍ OBDOBÍ

- ❖ Na plánovanou **farní pouť** do Benátek nad Jizerou a Staré Boleslavi (**4. října**) se zatím přihlásilo pouze sedmnáct osob. Pokud se nenaplní autobus **do 21. září**, uvažuje se o individuální dopravě osobními auty. Stále je možné se přihlásit v sakristii nebo na <https://forms.gle/piphhTLX7jKvxZhB6>.
- ❖ V sobotu **20. 9.** proběhne tradiční akce **Zažít město jinak**. Všichni jsou srdečně zváni ku pomoci i návštěvě. Viz s. 7.
- ❖ Ve středu **24. 9. od 15:30** jsou zváni rodiče i děti na zahájení **dětských katechezí bohoslužbou u Sv. Klimenta**. Od 1. října pak začíná pravidelná výuka na faře.
- ❖ V pátek **26. 9.** se koná v kostele sv. Antonína v **18:00 mše (nejen) pro děti a mládež s doprovodem rytmické hudby**. Zapojit se do přípravy hudby lze v 16:30 tamtéž.
- ❖ **Do konce září** je možné se přihlašovat na **přípravu k biřmování** u P. Pavla Semely nebo jáhna Jiřího Berana.
- ❖ **Posvícení** oslavíme v neděli **26. 10. při mši v 10:00**.

Farní listy vydává Farní rada při kostele sv. Antonína. Vycházejí pro vnitřní potřebu holešovické farnosti za dobrovolný příspěvek. Redakční rada: Věra Eliášková, Jitka Rosypalová, Marie Škarpová. Kresba hlavičky na titul. straně – Hanka Roubalová. Tisk Ediční centrum AMU. **Toto číslo vychází 14. září 2025. Uzávěrka příspěvků do příštího čísla FL je v sobotu 4. října 2025.**

Dopisy a příspěvky zasílejte na adresu: Farnost sv. Antonína, Dukelských hrdinů 54, Praha 7, 170 00, na redakci Farních listů redakce@svatyantonin.cz. Redakce si vyhrazuje právo krátiť příspěvky. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Adresa webových stránek naší farnosti je www.svatyantonin.cz, kam můžete psát i své dotazy. Pro sdílení zpráv funguje ve farnosti e-mailová skupina svatyantonin@googlegroups.com, Zájemci o připojení k e-mailové skupině pište na adresu: farniakce@svatyantonin.cz.

Finančně podpořit farnost můžete zasláním libovolné částky na účet farnosti č. 1011061807/5500 vedený u Raiffeisenbank (do zprávy pro příjemce, prosíme, uveďte své jméno a příjmení). Na Vaši žádost Vám rádi vystavíme potvrzení o přijetí daru. Žádost můžete zaslat na emailovou adresu fara@svatyantonin.cz.

